

Endelig er det i artikel 7, *stk. 4*, fastsat, at bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil ikke berøres af artikel 7. Med denne bestemmelse sigtes bl.a. til konventionen af 25. maj 1987 mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem-konventionen), der i artikel 1 og 2 rummer undtagelsesbestemmelser svarende til svigskonventionens artikel 7, *stk. 2*.

Danmark har ratificeret ne bis in idem-konventionen i 1989, jf. bekendtgørelse nr. 77 af 8. august 1991 (Lovtidende C).

I henhold til ne bis in idem-konventionens artikel 2, *stk. 1*, litra a-c (der svarer til EU-svigskonventionens artikel 7, *stk. 2*, litra a-c), er der ved ratifikationen af konventionen afgivet erklæring om, at Danmark ikke skal være bundet af artikel 1 (der svarer til EU-svigskonventionens artikel 7, *stk. 1*), i de tilfælde, der er nævnt i artikel 2, *stk. 1*, litra a, b og c.

Endvidere er der afgivet en forklarende note om, at Danmark fortolker konventionen som alene vedrørende muligheden for at pålægge straf, men derimod ikke muligheden for rettighedsfrakendelse.

De medlemsstater, der er parter i aftaler som nævnt i EU-svigskonventionens artikel 7, *stk. 4*, skal genfremsætte de erklæringer, som de har afgivet i forbindelse med tiltrædelsen af de pågældende instrumenter, hvis de i forhold til EU-svig ønsker at udnytte de undtagelser fra forbudet mod dobbelt strafforfølgning, der er nævnt i artikel 7, *stk. 2*. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at man ved ratifikationen af EU-svigskonventionen skal genfremsætte den ovennævnte erklæring om at kunne strafforfølge uanset forbudet mod dobbelt strafforfølgning, som blev afgivet ved Danmarks ratifikation af ne bis in idem-konventionen.

I EU-svigskonventionens *artikel 8* tillægges EF-Domstolen kompetence til at pådømme visse tvister mellem medlemsstaterne eller mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om fortolkningen eller anvendelsen af EU-svigskonventionen. Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for, at en tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om anvendelsen af artikel 1 vedrørende definitionen af svig kan indbringes for EF-Domstolen.

Af den forklarende rapport til EU-svigskonventionen fremgår, at bestemmelsen ikke giver EF-Domstolen beføjelse til at anfægte afgørelser, der er truffet af de nationale domstole om overtrædelse af EU-svigskonventionen eller af nationale bestemmelser om gennemførelse af konventionen.

Om EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudicielle afgørelser om fortolkningen af EU-svigskonventionen henvises til pkt. 6 nedenfor.

Artikel 9 indeholder en bestemmelse om forholdet mellem EU-svigskonventionen og national ret, hvorefter EU-svigskonventionen ikke afskærer medlemsstaterne fra at fastsætte bestemmelser, der går videre end de forpligtelser, der følger af EU-svigskonventionen. F.eks. vil medlemsstaterne kunne udvide definitionen af svig i artikel 1 til også at omfatte tilfælde, hvor forholdet alene kan tilregnes gerningsmanden som groft uagtsomt. Medlemsstaterne vil også kunne udforme straffebestemmelserne på en sådan måde, at der kan straffes for fuldbyrdet forbrydelse i tilfælde, hvor de følger, der er beskrevet i artikel 1, ikke er indtrådt.

Artikel 10-13 indeholder bestemmelser om ikrafttræden m.v.

3.2. Gældende straffebestemmelser om svig m.v.

Generelt gælder, at svig med fællesskabsmidler straffes på samme måde som svig med nationale midler, herunder også efter reglerne om forsøg og medvirken.

Efter straffelovens § 279 straffes for *bedrageri* den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved retsstridigt at fremkalde, bestyrke eller udnytte en vildfarelse bestemmer en anden til en handling eller undladelse, hvorved der påføres denne eller nogen, for hvem handlingen eller undladelsen bliver afgørende, et formuetab. For at kunne straffe efter straffelovens § 279 kræves det således bl.a., at der har foreligget en bestemmende vildfarelse.

Det følger af straffelovens § 279, at forbrydelsen først er fuldbyrdet, når formuetab (eller væsentlig risiko for formuetab) er indtrådt. Bestemmelsen adskiller sig herved fra de nedennævnte bestemmelser i særlovgivningen om svig i forbindelse med udbetaling af ydelser m.v. i henhold til administrationen af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger inden for landbrug og fiskeri m.v., hvor forbrydelsen allerede er fuldbyrdet, når den pågældende har afgivet de urigtige eller vildledende oplysninger med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling af ydelser m.v.

Efter straffelovens § 285 er strafferammen for bedrageri som udgangspunkt hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Er forbrydelsen af særlig grov beskaffenhed, eller er der begået et større antal forbrydelser, kan straffen stige til fængsel i 8 år, jf. straffelovens § 286, *stk. 2*. Er forbrydelsen af mindre strafværdighed på grund af de omstændigheder, hvorunder